

Horror in beklemmend Brabants dorp

FICTIE
SIMONE
ATANGANA
BEKONO
**ZO HOOG DE
ZON STOND**

Arbeiderspers,
€16,99, 96 blz.

In *Zo hoog de zon stond* wordt veel gezopen en geblowd. Deze gothic novel speelt zich af in een delirium: hoofdpersoonage Sonny raakt alle grip op de realiteit kwijt.

Kunstenares Sonny is vastgelopen: haar residentie in San Francisco mondde uit in een fiasco. Ze was er terechtgekomen omdat ze op de vlucht was voor een woedende opdrachtgever en een moordlustige cokedealer. Terug naar haar Rotterdam wil ze niet, dus besluit ze rechtstreeks door te gaan naar haar ouderlijk huis in een dorp ergens in Brabant.

Als ze daar op de stoep staat, blijken haar ouders niet thuis. Haar jeugd-vriendin Myrthe, die op de protserige villa van haar ouders past, 't huuske genaamd, nodigt haar uit om te komen logeren. Weifelend accepteert Sonny het aanbod.

In 't huuske is het onaangenaam koel, er is een virtuele assistent die op elke beweging reageert en die Sonny

tot 'Sun Sony' doopt. Myrthe en Sonny drinken en blowen als tempeliers, spenderen hun dagen lamleidend aan het zwembad. Sonny raakt de grip op tijd en werkelijkheid kwijt. De technologische mogelijkheden die moeten bijdragen aan het comfort van de bewoners, lijken hun ziel op te slokken.

Spookhuis

Het verhaal bevat allerhande ingrediënten van een gothic novel: het spookhuis, de onverklaarbare gebeurtenissen en de (perverse) romantische verlangens van Myrthe, die Sonny probeert te verleiden. Er is een prooi (Sonny) en een bloeddorstig monster (Myrthe). Ook is er een mysterie of 'centraal geheim': wat is er toch gebeurd tussen de twee vriendinnen dat hun contact eerder werd verbroken? Je zou de roman ook als een vorm van kritiek op de verregaande technologisering en de smakeloze 'rijke klasse' – Brabant chic – kunnen zien.

De beklemming van het leven in een Brabants dorp is een terugkerend

thema in het werk van Simone Atangana Bekono (31), dat ook al in *Confrontaties* (2020) aan bod kwam. Ze speelt veel met beeldtaal en metaforen. Haar blik máákt dat je door wil lezen. Het maakt het perspectief van de kunstenaar overtuigend: Sonny fotografeert de lege straten en aangeharkte tuinen, een onder een auto vandaan schietende kat 'een penseelstreek die door een onzichtbare schilder over een koele straat is geveegd'.

Drankgelag

De horror schuilt in het mysterieuze: elke ochtend zijn alle sporen van het avondlijk drankgelag verdwenen. Sonny heeft voortdurend nachtmerries. Er zijn onduidelijke flitsen van bloed en geweld, spookverschijningen van vrouwen met draculatanden. Dat ligt er soms te dik bovenop, in het verder overtuigende verhaal. Zo'n protserige Brabantse villa die haar delirische bewoners ontzielt, heeft niet meer spookelementen nodig.

Dieuwertje Mertens

